

KŘEST DO KRISTA III

MARTIN K.

(Tursko, červenec 2008)

Bratr Jirka hovořil o tom, že jsou určitá období, ve kterých přichází Boží slovo na stejné téma. Nemám problém to opakovat. Nevěřím, že jedno slovo opakujeme čtyřikrát za sebou, protože nemáme co jiného říct. Jsem velmi rád, že Bůh věci opakuje. Vnímám v této době běh, ve kterém některé věci projdou mým životem tak rychle, že je nestihnu úplně vytěžit. Cítím, že bych se potřeboval určitou myšlenkou zabývat, ale už přichází jiná. Není to jenom o kázání. Může jít o něco, co nám Bůh klade na srdce. Nebezpečí se skrývá v tom, že poslané slovo nevykoná, k čemu bylo posláno.

Je to, jako kdybych zasel símě, a než stačí být zavlaženo, vzklíčit a přinést ovoce, tak tam nasele něco dalšího a dalšího, a v konečném důsledku nevzejde nic. Toto se děje v náboženství, kdy se církve dostane do rytmu, který není z Hospodina a který nám umožní mít formu náboženství, formu zbožnosti, přičemž budeme zapírat moc slova, která je v něm obsažená. „Forma náboženství“ je lehká a levná. To, co Bůh chce učinit v nás, stojí mnohem více energie.

Nedávno jsme se ohledně časopisu „Přikrytí“, ať už doma s mojí ženou Kristýnkou, nebo během redakční rady, bavili o tom, že nechceme jenom psát časopis. Chceme ho žít. Nejdříve musíme věci žít a potom předávat. Nechtěl bych dojít do stavu, kdy budeme psát, vydávat časopis, kázat o věcech, řešit, řídit, ale nezbude nám čas na to, abychom věci uskutečnili ve vlastních životech. Jsem velmi vděčný, že stále ještě máme schopnost a touhu preferovat Boží jednání a Boží mluvení nad vlastním programem.

Včera bylo staršovstvo a měli jsme v plánu mluvit o táboře a probrat různé podstatné věci. Ale Bůh nás hned zpočátku uhnul jiným směrem a strávili jsme drtivou část času nad něčím, co věřím, že nám Bůh klade na srdce. Ani jsme se nakonec nedotkli témat, která jsme chtěli probrat, ale necht'. Necht' Bůh je Bohem. Byl bych raději, kdybychom vytěžili něco málo pro náš život, než aby se kolem nás valila spousta dobrých věcí, které nebudeme mít čas zachytit. A tak nám všem kladu na srdce: rozumějme tomu, že slovo bylo posláno se záměrem přinést ovoce. Símě bylo posláno s jistým záměrem. Bylo posláno, aby vykonalo dílo. Ptejme

se, proč k nám Hospodin znova mluví stejnou věc a klade nám ji na srdce. Ptejme se, co Bůh chce, abychom s tím v našich životech učinili.

Jednou jsem v jistém rozhovoru říkal: „Stánek, to je základ.“ Lidé však mají pocit, že „stánek“ musí být vrchol poznání. Víte, Bůh je daleko jednodušší, než si myslíme. Nejde mu o teologický výklad jakýchsi staro-zákonních nábytků. Všechny věci, které procházíme po cestě stánkem, jsou velmi praktické. Teprve pokud jim porozumíme, jsme je schopni vykládat.

Cesta stánkem je o změně. O změně, kdy na počátku je materiál a na konci produkt. Na začátku do procesu vstupuje materiál, tam ještě žádný produkt není. Někdy máme pocit, že když se znovu narodíme, jsme rovnou dospělí. To však není pravda. Když se znovu narodíme, začínáme od nuly. Pokud to nepochopíme, budeme se celou dobu zdržovat na vnějším nádvoří. Někdy bychom vnější nádvoří rádi přeskočili a mysleli si, že se nacházíme na úrovni svatyně nebo svatyně svatých. Pravda ale je, že dokud neumřeme, nemůžeme vstát z mrtvých. Celá cesta je o tom, že na konci je produkt.

Boží slovo nám říká, že musíme mít kotvu, která má lano a prochází okolo všech nábytků až do svatyně svatých. Opona je roztržená a my se musíme po laně přitahovat ke kotvě. Nesmíme mít vizi upřenou na to, kde se nacházíme v tuto chvíli, ale na budoucnost. Na konečný produkt, který je dokonalý. Dokonalé Tělo Kristovo. Porozuměli jsme, že Kristus není jenom jedna osoba. Kristus není jenom Pán Ježíš Kristus. Kristus není Jeho příjmení. Kristus je složený z Hlavy a z nás – Těla. Kristus Hlava a Kristus Tělo – to je ten slavný závěr. Pokud něco vyrábíte, musíte si před oči stavět hotový produkt, aby všechno, co děláte, k němu směřovalo. Pokud věříte něčemu menšímu než tomu, že máte být součástí Krista, je potřeba, abyste přišli za Hospodinem a poprosili Ho, aby vám zjevil, co vlastně dělá.

To není o našich schopnostech. My jsme jen materiál. Podobně jako by si kus dřeva nebo kamene řekl: „Nemám na to stát se nádherným chrámem.“ Chrám je dílo Hospodinovy ruky. Potřebujeme uvěřit, že Bůh činí něco vzácného, něco slavného. A my máme být součástí této slávy. Potřebuji tomu uvěřit pro svůj vlastní život, pro své manželství, svou rodinu a pro církev, které jsem součástí. Potřebujeme věřit navzdory tomu, co vidíme. Hromada dřeva, kamení nebo zlata ještě žádnou slávu nemá. U zlata by se možná dalo mluvit o určité slávě, která se zjevuje už od počátku. Ale dřevo je jenom materiál. Nedívejte se na věci skrze to, kým jste dnes. Ale usilujte o dokonalost, protože Bůh vás do ní povolal.

O čem mluvím? Mluvím o mechanismech fungování Těla. Bůh nás zasadil do Těla Kristova a spolu s tím stanovil, jak má fungovat. Dal nám dokonalý obraz. Bůh nám poslední dobou posílá do života filmy pro děti, které nejsou od věřících autorů, nicméně jejich téma je velmi „věřící“, a to je lidské tělo. Jmenují se „Byl jednou jeden život“. Ukazují nám, jak komplexním způsobem Bůh stvořil lidské tělo, jak nádherně funguje a jak všechny prvky spolu působí a vytváří úžasný mechanismus. Stejným způsobem Bůh buduje Tělo Kristovo. Bůh je u díla a staví Tělo Kristovo, které není hromadou materiálu, kde si žije každý sám, stará se o svoje věci a funguje v rámci tohoto Těla jako jedna jednotka. Taková jednotka nemá žádnou interakci, žádnou funkci, nemá nic, co by měla společného. Někdy máme pocit, jako kdybych to byl já a Bůh, on a Bůh, a my tak sotva fungujeme. Ale Bůh chce plynout skrze nás navzájem. Toto musíme vidět, musíme to chápat a musíme do tohoto chtít vstoupit. Jenom proto, že nemáme zkušenost Božího plynutí skrze nás, ještě nemůžeme říci, že to tak není.

Popovídejme si o skutečném fungování Těla. Už jsem vám určitě ten příběh vyprávěl, ale zopakuji ho, abychom pochopili, kterým směrem míříme. Na gymnáziu se scházela skupinka k pravidelným shromážděním. Posadili jsme se vždycky do kroužku, mluvili o Božím slově a psali na tabuli. Jednou mě Bůh poslal k jisté rodině do Prahy. Povíдали jsme si a najednou mě Bůh uprostřed povídání zastavil a říká mi: „Potřebuji s tebou mluvit.“ Nebyl jsem schopen mluvit s nimi i s Bohem zároveň, tak jsem se omluvil: „Vteřinku, Bůh mi chce něco říct, omlouvám se.“ Sedl jsem si vedle do křesla a ptal se: „O co jde, Pane?“ Bůh odpověděl: „Dnes je shromáždění v Bílovci a lidé tam řeší jednu situaci.“ Já na to: „Dobře, ale co já s tím. Já jsem v Praze a oni v Bílovci na Moravě.“ Bůh pokračoval: „Snažím se jim něco říct, ale nejsou schopni to slyšet.“ Znova jsem se ptal: „Dobře, ale co dál?“ Připomínám, že v té době nebyly mobilní telefony, tudíž jsem neměl příležitost je zkontaktovat. Pokračoval jsem: „I kdybys jim chtěl skrze mě něco říct, jak jim to povím a co jim povím?“ Bůh odpověděl: „Řeknu jim, aby šli do telefonní budky a zatelefonovali ti. Něco takového jsou schopni slyšet.“ Jistá studentka Kristýna (moje současná žena) tehdy byla na tom shromáždění a věděla, kde se možná v tu chvíli nacházím. Dál jsem se Boha ptal: „A co mám říkat, až mi zavolají?“ Bůh odpověděl: „Chci, aby věděli, že tato situace je ze mě.“ Řekl mi přesně jejich problém, verš, se kterým zápasí, i odpověď. Celá skupinka se mezitím sebrala, šla do města na poštu, kde bývaly, jestli si to ještě pamatujete, takové kabinky. Oznámili jste, že voláte meziměsto, vstoupili do kabinky a telefonovali. Pak jste vyšli ven a zaplatili. Tak šli volat meziměsto. Nevím, kolik se jich do kabinky vešlo, zbytek čekal za dveřmi. Kristýnka zatelefonovala rodině, kde jsem

měl být, zeptala se, zda se tam opravdu nacházím. Oslovila mě, ale já hned začal: „Nic mi neříkej. Bůh ke mně promluvil, že řešíte tuto situaci, tento verš. A toto je správná odpověď.“ Celá skupinka se pak mohla radovat a vzdávat Bohu díky nejen za odpověď, ale i za zjevení toho, že Bůh je Bohem.

Mluvíme o fungování Těla Kristova. Nehovoříme jenom o jakési interakci v přirozeném, o dobrých vztazích. Mluvíme o tom, že máme být jedno Tělo, kde Bůh proudí skrze nás. Tehdy ale nemůžeme být pyšní, mít vlastní agendu nebo nemít čas. Musíme být zvyklí se zaposlouchat a slyšet, co Bůh praví církvi. Řekněte mi, jakou slávu jsem v tom příběhu měl? Co jsem udělal? Jak to mohu zopakovat? Jestli jsem to dokázal tehdy, musím mít schopnost to udělat znovu. Víte, skutečná chůze s Bohem se vymyká i nám samým. To není něco, co se naučíme, abychom se mohli chlubit: „Vidíte, já umím takové věci.“ Neumím je. A pokud Bůh nedá milost, tak je nezopakují. Všechny věci, které se dějí i dnešního dne, nezopakujeme, pokud nebudeme chodit s Bohem. Možná se to už nikdy nestane, ale stane se něco jiného.

Víte, stávají se různé věci. Bůh k nám promluví a řekne: „Pozvěte tohoto bratra do Čech.“ Dnes vidíme, jak neuvěřitelně to zapadá a jaký to má význam. Bůh řekne: „Zvedni telefon a zavolej tomuto člověku.“ A ten člověk řekne: „Teď na vás zrovna myslím a vy mi voláte a odpovídáte na tuto věc.“ Někdy napíšete zprávu. řeknete slovo nebo zavoláte ženě. Někdy je to i legrační. Jedu se svojí ženou v autě, chvíli jsme ticho a Kristýnka najednou řekne: „Víš, na co myslím? Co kdybychom...“ A já řeknu: „Jo. V úterý.“ Nepotřebujete si někdy říci ani slovo, prostě spolu jen plynete. Neříkám, abychom spolu nemluvili, protože naopak spolu potřebujeme komunikovat. Je to podobné, jako kdybychom říkali, že nepotřebujeme mluvit s Bohem. To není pravda. Potřebujeme mluvit s Bohem. Víte, někdy Bůh řekne slovo. Někdy Bůh řekne jedno jediné slovo. A najednou jako kdyby se vám v nějaké oblasti rozbalilo celé poznání. Někdy k nám Bůh promluví a řekne: „Křest není pokropení. Týká se to celého křtu.“ Myšlenky najednou běží jedna za druhou jako domino a říkáte: „Ano, rozumím tomu.“ Ale stalo se to proto, že jste trávili čas podřizováním svých myšlenek myslí Boží.

Mluví o tom, že potřebujeme vědět, kde je Bůh. Pokud jsem v Těle Kristově, potřebuji vědět, kde je Bůh. Naše jednání nemůže být nezávislé. Na shromáždění potřebujeme fungovat jako Tělo. Potřebujeme, aby přišel někdo, kdo bude naladěný v Duchu na to, co se děje. Někdy příliš zápasíme sami se sebou. Někdy je náš pohled zaměřený na to, abychom to dobře řekli nebo dobře udělali. Nechme se použít Bohem. Nechme se Jím použít, abychom fungovali jako „štafetový kolík“, kdy

přijdeme na shromáždění a někdo otevře slovo, které máme na srdci, aniž by to tušil. Pamatuji si, že jsem jednou meditoval nad veršem, o kterém nepřemýšlíme příliš často. Chtěl jsem o něm mluvit, tak jsem si jej napsal na papírek spolu s nějakou poznámkou a schoval si ho. Bratr Roman vyšel dopředu, otevřel shromáždění a řekl: „Toto je verš, který ke mně mluví.“ Pamatuješ si na to, bratře Romane? Byl to jeden specifický verš. Potom jsem mohl přijít, převzít „kolík“ a pokračovat. Je potřeba, aby někdo přinesl píseň, která převezme určitou zprávu, a předá slovo zase dalšímu, aby se celé Tělo Kristovo budovalo a budovalo a budovalo. Někdy nerespektujeme dění okolo nás. Nerespektujeme to, co chce dělat Bůh, a děláme si vlastní věci. Přijde jeden a dělá něco jedním směrem, pak přijde další a vydá se úplně jiným směrem. Shromáždění je pak vláčeno doleva, doprava, nahoru a dolů. To není k ničemu. Sestra Ivonka včera udělala výtečnou pozvánku na další brigády, na nástěnce ještě visí jídelníček. Když se na něj podíváte, má smysl od začátku do konce. Představte si, kdybychom měli společně uvařit jídlo. Musíme se spolu shodnout. Nemůže jeden přinést rýži a druhý k tomu přidat žemlovku. Anebo jeden přinést rýži s masem a druhý maso s bramborami, to přece nejde sníst najednou. Nebo tři dezerty a žádné hlavní jídlo. Potřebujeme pochopit, že nepřinášíme jenom jakési jídlo, ale přinášíme část služby. Přinášíme část nějakého díla. Ve všem, co se děje na shromáždění, nejen na nedělním shromáždění, ale přes týden v rámci školy, brigád, prorocství, slova a tak dále, potřebujeme vystihnout Hospodina.

Doufám, že vám ten úkol přijde nemožný. Pokud jsme ještě ve stavu, kdy si říkáme: „Dobře, příště to udělám jinak,“ tak jsme to nepochopili. Nemluvíme o tom, co dělat jinak, ale jak být jiný. Není to o přirozených schopnostech. Nemůžeme si založit školu, kde se budeme učit chodit v Duchu. „Podívejte se, ukážu vám, jak se to dělá. Zvednout levou nohu, a všichni. Pravou, a všichni. Levá, pravá.“ Takto je to nesmysl, rozumíte mi? Nejde o to, abychom se naučili způsob nebo formu, a minuli přitom Boží moc. Nemám potřebu náboženství. Nepotřebuji ho ke svému životu. Nepotřebuji chodit do církve a mít její formu. Není nic v mém životě, v mé duši, co by řeklo: Potřebuji ke svému životu náboženství. Potřebuji, aby shromáždění mělo začátek a konec, mezitím se něco dělo, aby se vymetla kamna a spustily se varhany. Nic takového nepotřebuji. Potřebuji život. V okamžiku, kdy se začneme scházet a praktikovat formu nemající Boha, pojd'me od toho pryč. Pryč od toho. Zbořme tu formu. Udělejme raději něco jiného, posad'me se do kruhu, pojd'me ven, něco změňme. Udělejme něco, co nabourá nábožnou rutinu, kdy bychom si mohli myslet, že už jsme Boha vystihli. Už Boha umíme. Už to naše spolužití v manželství umíme.

Na shromážděních mluvíme o vztazích. Ale je jedna věc, která mě děsí. Vidím ji v církvi, v manželstvích, ve vztazích. Lidé mi poslední dobou znova a znova komunikují, že jsou věci, které jsou zasypány. Jsou zasypány. Musíme je vyhrabat. Musíme je vyhrabat a činit z nich pokání. Činit pokání tady. Činit pokání doma. Čiňme konkrétní pokání, a ne pokání typu: „Odpusť mi, miláčku, že tě nemiluji dostatečně. Odpusťte mi, bratři, že nechodím dostatečně s Bohem.“ Co to znamená? Kdo tomu rozumí? Někdy doma se svou ženou Kristýnkou mluvím o něčem, co jsem neudělal dobře, a omlouvám se. Někdy na to jdu trochu od lesa: „Omlouvám se. Uvědomuji si to.“ Kristýnka (nevím, kdo ji to naučil, když tak mi ho pošlete, já si s ním popovídám ☺) vždycky říká: „Co máš na mysli?“ – „Však víš.“ – „Co konkrétně?“ – „No, jak jsem, že jo.“ – „Co?“ – „No, jak jsme si povídali, tak si nemyslím, že to bylo úplně sto-percentně svaté.“ – „No, to nebylo. A co ti konkrétně přišlo, že nebylo svaté?“ – „OK!!! OK!!! Já to povím!“ Rádi bychom to vzali bokem. Když už, tak se podepíšeme, ale ať to není moc vidět. Bůh však chce, abychom to řekli a byli velmi konkrétní: „Víš, Kristýnko, ta poznámka, co jsem řekl, byla hloupá.“ – „A proč jsi ji řekl?“ – „Grrr. Protože jsem byl pyšný a protože mě uráželo to, co jsi řekla. Cítil jsem, že to je dobře, ale hnalo mě to do kouta, tak jsem se bránil.“ A je to venku. „Co s tím uděláme?“ – „Ufff. Dobře. Já se rozhoduji, že to tak nebude. Tuto věc změním. Víš, Kristýnko, obávám se, že ti nepomáhám s dětmi.“ – „A co se stane, zítra? Co se stane?“

Víte, Bůh mi klade na srdce děti. Před nějakou dobou mi promluvil skrze článek, který by měl být v časopise Příkrytí, o tom, že přišla feminizace do církve. Úplně jsem se vyděsil. Četl jsem ten článek a padla na mě hrůza, protože v jedné větičce bylo napsáno, že se do církve postupně vkradla feminizace zahájením vyučování dětí v nedělní škole, kterou vedly ženy. Kázání dětem bylo předáno ženám. „Ó, my taky!“ Je to stejné, jako když někteří lidé čtou článek na téma symptomy určité choroby a říkají: „To mám. To mám! To mám, uáááá! Já to mám taky!“ To byl přesně moment, kdy jsem si uvědomil, že se nám to stalo také. Když se podíváte na seznam lidí, kteří měli nebo budou mít slovo pro děti, většina jsou ženy. Když se řekne: slovo pro děti, myslíme si: No, to přece u nás dělají sestry. Nejde ale jenom o slovo pro děti. Kdybychom uvažovali o výchově dětí, cítíme, že jsme ji odevzdali manželkám. Pochopil jsem, že jsem v určité míře odevzdal vyučování svých dětí manželce. Pochopitelně jsem to udělal ze spousty dobrých důvodů, jako je práce a tak dále. To však není o množství času, který tomu věnuji, ale o množství myšlenek. Najdu si okamžik, abych věděl, co se děje? Pokud se dnes zeptáte rodičů, co děti probírají ve škole, tak až na výjimky neví. Vůbec. No dobře. A co my? Co my tátové? Mámy to pochopitelně

v domácí škole vědí stoprocentně. Ale co my tátové? Víme vlastně konkrétně, co v kterém předmětu probírají? Jsme v obraze? Víme, co děti řeší, a hlavně – jednáme s tím? Máme čas a energii se zastavit a jednat s tou „hromadou“, která se postupně zasypává, ve které se skrývá vzpoura, neschopnost porvat se se situací a jiné věci? Víme to, a přesto čekáme, že z toho dítě vyrostě. Necháváme to zasypávat a je to čím dál těžší řešit. A tak jsme našli způsob a formu, jak to neřešit. Jak chodit okolo.

To samé se děje v manželství. Netýká se to nějakého Františka a Haničky, ale jednoho, druhého, třetího mezi námi. Mohl bych jmenovat určité oblasti, o kterých si myslíte, že je zavál čas. Ale ony tam jsou. „Víš, to je naše téma. O tom mluvit nemůžeme.“ To je špatně. Takovým způsobem jednota Těla nefunguje. Tak fungují dvě samostatné jednotky, které se naučily žít VEDLE sebe. Kde je potom zkušenost, že jeden chce říct slovo, a ještě než ho poví, řekne ho druhý? Kde je schopnost plynout nadpřirozeným způsobem, kdy se budeme ve službě doplňovat? Kde je vzájemné doplnění v jednání s dětmi, kdy jeden řekne dítěti to a druhý v jiné místnosti tamto a pak zjistí, že se to potkalo? Kde je společné plynutí v tom, co budeme dělat a kam máme jít, kdy máme mluvit, kdy se ohnout a kdy se naopak neoohnout? Kde to je? Pokud nejsme jedno Tělo doma, nemůže to fungovat. Nepůjde to, pokud nejsme Tělo, ale dvě osoby, které ani nejsou schopné mluvit o věcech, které je trápí, protože se obávají reakce. Máme svobodu a schopnost přijít domů, dát děti spát, sednout si a ptát se: „Miláčku, je něco, co bys opravdu chtěl(a) v našem vztahu změnit? Dělán něco, co ti nepomáhá v cestě za Bohem? Strhávám tě dolů místo, abych tě povzbuzoval(a)?“ Umíme se takto zeptat? Umíme na to odpovědět? Umíme odpověď přijmout? Se svou ženou to děláváme roky. Vždycky říkáváme: „Řekni mi dvě věci. Víc ne.“ Je určitá míra, protože nejde o to, abych toho druhého zavalil seznamem věcí: zaprvé, zadruhé, zatřetí... To není lehké unést. Zvlášť pokud s tím chci pracovat. Někdy si však sedneme nebo někam jedeme, a tak říkám: „Kristýnko, řekni mi jednu věc, na které bys chtěla, abych pracoval, abych s ní něco udělal.“ A Kristýnka má vždycky takový krásný úvod, kdy říká: „No, to se bude těžko hledat.“ To se mi pak lépe přijímá. „Ale když myslíš, možná bych si jednu věc vybavila.“ ☺ Rozumíte tomu? V tom není přítomný duch, který říká: „Ptáš se, tady to máš! Teď jsi mi dal příležitost, tak ti to nandám.“ Ne. Jde o to, že tě chci zbudovat. Tak řekne jednu věc a vy sedíte za volantem a říkáte si: Ještě pořád? Myslel jsem si, že tohle jsem už vyřešil. A odpovíte: „Dobře.“ Víte, co chci říct? Rozumíte praktické a konkrétní stránce těchto věcí? Anebo si navzájem říkáte: „Víš, já bych ti to pověděl, ale ty s tím stejně nebudeš nic dělat. To je škoda mluvit.“ Umíme odložit sami sebe? Umíme zemřít?

Manželství je o tom, že musím zemřít pro svůj vlastní život a začít žít jako dva, kteří se stanou jedním tělem. Máme schopnost fungovat v manželství jako jedno tělo? Máme schopnost slyšet v druhých Boha?

Někdy někomu kladete něco na srdce a on řekne: „Víš, to by mi musel říct Bůh.“ A co jsem já? Copak nejsem Bůh? Oh, co to říkáš, to zní hrozně. Honem ho odvolejte z kazatelny. Copak já nejsem Bůh? Copak Bůh nemluví skrze lidi? Jestli v tuto chvíli nemluví Bůh, pak to ignorujte. A řekněte mi to. Nejdřív se ale musíme zeptat, zda mi to Bůh nemluví i skrze někoho tak „obyčejného“, jako je můj vlastní muž či žena. Kristýnka mi nedávno něco povídala. Seděl jsem na židli a byl menší a menší. Ani ne proto, že by mi to říkala ona, ale protože jsem věděl, že ke mně mluví Bůh. Že se mi snaží něco říct. Kdyby se mě zeptala, jestli jí rozumím, mohl bych říct: „Kristýnko, já tě neposlouchám. Já poslouchám Hospodina.“ Rozumíte mi? Vy tam v tu chvíli nejste. Dokážeme to vidět tímto způsobem? Dokážeme v tu chvíli porozumět, že k nám mluví Bůh? V poslední době mi Bůh mluví skrze spoustu lidí. Někam jdete, trochu spěcháte, tlačíte se do metra a někdo vám řekne: „Pane, kam se to tlačíte?“ Slyšeli jste Boha. Tak jedete, visíte v metru na tyčce a říkáte si: „Bože, kam se to tlačím?“

Věříme v Boha? Anebo už všechno umíme? Všechno už umíme, už jsme to všechno vymysleli, všechno už známe. Už víme. Nikdo mi už nic vykládat nebude. Já už vím nejlépe. Máme tu schopnost se pokořit a vyznat, že nevíme, že nedosahujeme? Máme schopnost slyšet Boha, když nám něco řeknou i naše vlastní děti? Když nám něco řekne někdo, kdo podle nás nemá tu hodnost nás napomínat? Nějaký pán v metru, který byl protivnější než já? Někdy to tak bývá, že? Máme schopnost přijmout napomenutí? Zemřeli jsme? Zemřeli jsme vůbec? Může k nám někdo přijít a říct konkrétní slovo, aniž by v nás povstaly všechny důvody, proč nám to říkat nemůže? Umíme se pokořit a ty věci slyšet? Umíme s nimi nakládat? Anebo už jsme na to příliš staří? Kolik máme roků jako Patmos? Kolik máme roků my sami? Jsme příliš staří na to, abychom byli napomínáni? Víte, Kristýnka volala bratru duCillovi ohledně nějaké věci. Nevím, kolik má roků, podle mě asi 84, ale to už říkám pár let, tak to je asi jinak. Ale moje žena mu volá, on ji poslouchá a říká: „Ó sestro, ó sestro. Ty jsi zase ta muška v mém obýváku.“ A pokračuje: „Ano, musím učinit v této věci nějakou změnu a udělat to jinak.“ Rozumíte mi? Přece nemůžeme být na napomínání příliš staří jako Elí. (1. Sam 3:10-18) Byl starý a obézní. Byl obézní a starý, ale hlavně v mysli. Hlavně v mysli. Byl už prostě starý na to, aby se něčím zabýval. Když se mu dostalo slova, se kterým mohl jednat, řekl: „Ať Hospodin činí, jak se mu za dobré vidí.“ Když přišel Nátan se slovem usvědčení za Davidem, tak David padl na zem, ležel tam a nevzdal se. Bůh mu řekl, co udělá, a přesto zápasil

s Bohem. (2. Sam 12:1-17) Říkal: „Vím, že jsem hříšný.“ A napsal Žalm 51 a mnoho dalších věcí.

Není to o tom, že nehřešíme. Ale řekněte mi, kdy jste naposledy nad sebou plakali? Leželi jste třeba v posteli nebo si sedli a říkali: „Bože, pomoz mi v této konkrétní věci. Jsem mizerný člověk. Chovám se mizerně. Zbraňuji Tvému jednání v mém životě a nechávám se používat ďáblem...“ To bychom nikdy neřekli, že? Ale tak to je. Při vši vaší křesťanské chůzi se necháváte používat ďáblem k tomu, abyste pošlapávali Boží dílo. Víte to? Apoštol Petr, který chodil s Ježíšem a miloval ho, v jistý moment Ježíše přesvědčuje, že se mu nestane to, co učedníkům naznačoval o svém utrpení, smrti a zmrtvýchvstání. Co na to řekl Pán Ježíš? „Petře, abych byl politicky korektní, chtěl jsem ti říct, že to co říkáš, není úplně v souladu s dokonalou Boží vůlí. Rozumím tomu, že jsi to myslel dobře. Je to dobře z 95 %, ale něco se tam přimíchalo.“ Je to tam tak napsané? Asi mám špatný překlad, že? Pochopitelně: „Jdi za mě, satane, neboť jsi urážkou Božímu dílu!“ (Mat 16:23) Dovedete si představit, že bych vám něco takového řekl? Ne, to si nemůžeme dovolit, že? Ale dovedete si představit, že byste něco takového od někoho uslyšeli?

Uvědomujeme si, že je v našem srdci něco, co dopustí, abychom se nechali použít ďáblem? Ve chvíli, kdy něco řeknu nebo udělám špatně a Bůh mi to ukáže, si uvědomuji, že se stávám klackem v ruce ďábla, který někoho praští. Bác! Nedělejme z toho nic menšího. Nebudme „politicky korektní“. V tu chvíli se necháváme použít ďáblem proti našim nejmilejším. Z toho musíme činit pokání! Víte, to je něco, co vás musí vyděsit. Reálně vyděsit. „Bože, co jsem to udělal!?“

Někdy vám přičítají různé motivy, že jste něco řekli nebo mysleli, a vy víte, že to tak není. Necht'. Odmítněte je. Bůh vás soudí a vy víte, jak to bylo. Musíte však mít svědectví v duchu, když je vám něco takového říkáno. Nebo cítíte, že se to potkává a říkáte: „Ano, ano.“ Bůh si lidi použije, ale nevím, jestli už nejsme moc staří na to, abychom činili pokání. Ne? Jak se to pozná? Budete kývat. To je jasné, že budete kývat. Je neděle, to se kýve. Víte, v neděli se vždycky kýve. A na shromáždění ve středu. Chci, abyste kývali v úterý. Abyste kývali tak, že s tím něco uděláte. Kývněte na toto kázání v pondělí, v úterý nebo v neděli odpoledne.

Někdy mluvíme k dětem a ony: „Ano! Pán Ježíš! Ano, chceme!“ Ruce nahoru. Pak skončí shromáždění a děti, vy se nechováte jako křesťané. Víte to? Proč myslíte, že vám tady vyprávíme příběhy? Je to proto, abyste se chovaly jako křesťané. Přijaly jste Pána Ježíše do svého srdce? Děti, kdo z vás přijal Pána Ježíše do svého srdce? Co to znamená?

Mluvili jsme tady o tom, že na trůnu sedí Jeden – Bůh, je to tak? Chcete, aby na trůnu seděl Jeden? Někdy vás vidím, jak si hraje, jak spolu jednáte, a není to křesťanské. Víte to? Není to spravedlivé. Není to křesťanské.

Neuvěřili jsme jen nějakým příběhům. Neuvěřili jsme povídání o tom, co Pán Ježíš nebo někdo jiný dělal. Uvěřili jsme tomu, že Bůh je schopen nás proměnit. Chceme to. V našem srdci už nemůže být urážka, děti. Nemůže tam být zlá řeč. Nemůžeme milovat víc sebe než sourozence nebo svého přítele. To není možné. V tu chvíli ve vašem srdci nevládne Bůh, ale jste motivovány tím zlým. Musíte ho rozpoznat a odmítnout. Rozumíte mi? Hluboko v srdci musíte cítit a vnímat: Toto je vzpoura. Toto je zloba. Toto je pýcha. Toto je uražení. Musíte to v tu chvíli odmítnout. Vidím však, že s těmi věcmi nenakládáte. Vidím vás, jak tu věc děláte a nenakládáte s ní. Tak to být nemůže, děti. Tak to být nemůže. Nevejdeme do plnosti Božího království, do plnosti Krista, pokud se nebudeme učit činit pokání. Nemluví o pokání, kdy vám to musí někdo říct, a pak jdete a řeknete: „Tak promiň.“ Učte se činit pokání samy. Ve chvíli, kdy jste usvědčeny Bohem, že vaše jednání není spravedlivé, jděte do svojí komůrky. Nejste snad křesťané? Jděte samy do své komůrky, tam, kde vás nikdo nebude vidět, a předstupte před Boha. Zabořte hlavu do polštáře a řekněte: „Bože, znovu. Vidím ve svém srdci zlobu, pýchu, nafoukanost, věci, které tam nemají co dělat. Vidím tam povýšenost, zavržení, chudákovství nebo výčitku: oni se se mnou nekamarádí. Nechovám se a nejednám, jako bys, Pane Ježíši, jednal Ty.“ Měly byste klečct a modlit se. Jděte za rodiči a řekněte: „Táto, mámo, pojd'te se se mnou modlit, pojd'me se postit nebo s tím něco udělat, tento hřích je v mém srdci.“ Rozumíte mi? Děti, nebavíme se o příbězích. O jakémisi křesťanství. To nás nespasí. Věřící rodiče, chození do církve, vaše pomoc na brigádách nebo účast na seminářích a pondělcích je super. To vás ale nespasí. To vás nespasí. Pokud nebudete ve svém životě nakládat s hříchem, tak Boží moc může pracovat vedle vás, ale vás to mine. Není možné, aby křesťané jednali stejným způsobem jako svět. Nemůžeme chodit v urážce, soudu, závisti, zlobě nebo sobectví. Nemůžeme dělat věci, které by svědčily o tom, že věřící nejsme.

Když jsem se obrátil, byl jsem hříšný. Studoval jsem na gymnáziu a byl jsem špatný student. Po obrácení ještě chvíli také. Jednou jsme měli ve škole psát písemku. Místo učení jsem klukům celý večer vykládal o Pánu Bohu. Kluci docela dávali pozor, chtěli se tím zabývat. Ráno jsem ale nebyl na písemku připravený a říkal jsem: „Hoši, neumím matematiku, musím se vymluvit.“ Na internátu jsme mohli říct vychovatelům, že nám není dobře, a když to schválili, mohli jsme zůstat ležet. Přišla

vychovatelka, a tak jí říkám: „Paní vychovatelko, mě je dneska špatně.“ – „Zvracel jsi?“ – „Nezvracel.“ – „Máš teplotu?“ – „Asi nemám.“ – „Tak zůstaň tady,“ a podepsala mi omluvenku. Normálně jsem jí lhal. Když odešla, tak mi jeden kluk, co tam seděl na posteli, řekl: „Já asi Boha nepotřebuji.“ Ptám se: „Jak to?“ Odpovídá: „Víš, co? Já půjdu na písemku. Zůstaň klidně tady.“ Rozumíte mi? Není možné, abychom se jako křesťané dál chovali jako zbytek světa. Protože potom si lidé okolo řeknou, že nepotřebují křesťanství.

Přijíždějí sem různí lidé nebo děti, kteří věříci nejsou. Dívají se na vás, jak se chováte. Pozorují a přemýšlí, jestli toho chtějí, nebo nechtějí být součástí. Jejich rodiče také. My také. To je to zvěstování. Co mají vidět? Boží slovo říká, že Ježíšovy učedníky poznáte po lásce. Vidí v nás lidé lásku? Jsme jim příkladem, aby mohli říci: „Pojďme tam. Pojďme mezi ty lidi. Mezi ty bratry. Pojďme k Petulce, Haničce, Davídkovi, Kristýnce... Pojďme k nim. Jsou laskaví. Neurážejí se. Pomáhají si navzájem. Když dostane bonbon, tak se prvně rozhlédne, jestli ho může někomu dát.“ Někdy vidím, jak něco dostanete, a honem to schováte, aby to nikdo neviděl. Tak to nemůže být. Není to tak, že bych neviděl některé dobré věci. Díky Bohu za ně. Ale je potřeba, abyste, děti, pochopily, že jste součástí Těla Kristova. Když něco společně uděláme, tak máte svůj díl v chůzi spravedlnosti.

Děti Boží, i když jsme dospělí, nás se to vše týká stejně. Děti Boží, máme stejný problém. Tak jako někdy nejednáme s věcmi u dětí, tak věci někdy necháme zapadnout v nás. Možná si to uvědomujeme, pokud nám na to zbude čas. Někdy si ale ani neuvědomujeme, že s tím musíme jednat, a jde to někde okolo nás. Jsme příliš zaneprázdnění, než abychom po tom šli. Kdy jsme si naposledy s našimi dětmi sedli a řekli si: „Tohle je problém.“ Dítě s tím přišlo a věděli jsme, že toto je problém. Kdy jsme se naposledy jako rodina dohodli, že se za tu věc budeme modlit a postit? Nebo už jsme dokonalí? Máte dokonalé děti? Tak to jsme v tom asi sami. Rozumíte mi? To jsou konkrétní věci. Musíme je dostat pryč ze svého života, protože jinak je to náboženství. Forma. Můžeme si vzít čisté košile a mít pěkné shromáždění. Jsem rád, že tady nechodíme polonazí nebo špinaví, nepochopte mě špatně. To je dobře. Ale to není všechno. Nemůžeme sem přijít, sednout si, vypadat velmi zbožně, a přitom, kdyby nás někdo předtím nafilmoval a pustil to tady, tak se za to budeme stydět. V reakcích a interakcích doma, tam, kde žijeme, musíme být jedno Tělo.

Pokud tělo bojuje samo proti sobě, je to nemoc! Může být smrtelná. Co je to za nemoc, sestro Mártý, kdy tělo bojuje samo proti sobě? Leukémie? Leukémie může být smrtelná. Pokud budeme bojovat proti sobě navzájem, může to být smrtelné, rozumíme tomu? Nemůžeme si dovolit

být nepřátelé. Nemůžeme si místo pomáhání škodit. Máme být ponořeni v jedno Tělo a chápat sami sebe jako součást jednoho Těla, jak v manželství nebo rodině, tak na shromáždění. Jsme věřící lidé, ne? Jsme těmi, kteří mají tomuto světu zvěstovat, že můžeme být podobní Kristu. Jsme těmi, kteří mají jít a dojít až do svatyně svatých. V tom je naše naděje.

Stále ještě mluvím o vnějším nádvoří. Ještě jsem ani nezačal mluvit o službě. Všimáte si toho? Bůh nám ještě ani nedovolil mluvit o svatyni. Musíme mluvit o smrti a vzkříšení a o ponoření. Potřebuji zemřít, protože si nemohu žít svůj život jako tehdy na gymnáziu a současně žít křesťansky.

Víte, děti, potřebujeme vydat svědectví svým životem takovým způsobem, aby někdo ze světa mohl přijít a říct: „Vidím, že se něco stalo, že ses změnil.“ Víte, studoval jsem prestižní gymnázium a v prvním ročníku jsem měl špatné známky. Měl jsem spolužáka, který musel odejít, protože měl špatnou známku z matematiky. Šel potom na jiné gymnázium, kde se okamžitě stal premiantem třídy, měl samé jedničky a stal se z něj učitel matematiky. Studium nebylo jednoduché a v prvním ročníku jsem byl na rozhraní toho, jestli to ustojím, nebo neustojím. Nebyl jsem hloupý, ale ze základní školy jsem byl zvyklý po škole hodit tašku do kouta, ráno ji zvednout a říct: „Jé, špatná knížka.“ Když jsem přišel do třídy a měl správnou knížku, zase jsem neměl tužku. Tak jsem si ji půjčil. Většinou se spolužáci okolo mě naučili nosit dvě tužky, jednu pro sebe a jednu pro mě. Když jsem uvěřil, začal jsem všude mohutně kázat Krista. Jednou si mě zavolal třídní učitel, který byl nevěřící, a říká: „Ty, Martine, jak dlouho už znáš Bibli?“ – „Tři týdny,“ nebo možná: „Dva měsíce!“ Tak mi říká: „Víš, nejdřív bys ji měl pořádně nastudovat, začít podle ní žít, a teprve potom ji vykládat.“ Odešel jsem a cítil se soužen protivenstvími. Bůh mě však usvědčoval. Znovu a znovu ke mně mluvil a já jsem činil pokání. Možná se vám tímto vyprávěním vydávám. Je to špatně? Možná si říkáte, o čem toto vyprávění je. Je to však podstatná věc. Když jsem končil gymnázium, maturitu jsem udělal s vyznamenáním, s jednou dvojkou, jinak se samými jedničkami. Nebylo to o tom, že bych najednou zchytřel, ale protože jsem pochopil.

Následoval stužkovací večírek. Pan profesor nás všechny mečem pasoval do maturantského stavu. Každému něco řekl. Pamatuji si, jak tehdy vzal meč, položil mi jej na rameno a říká: „Martine, jsem rád, že jsi pochopil, že to tvoje křesťanství se dá kázat životem, a ne slovy. Jsem rád, že jsi k tomu dospěl, a jsem na tebe pyšný. Jsem pyšný na to, jakým způsobem jsi udělal maturitu. Jsem pyšný, že jsi to pochopil. Jestli ještě za deset roků budeš takto žít, přijď za mnou, rád si tě poslechnu.“

Něco se musí stát a změnit v našem životě. Něco v našem životě musí ukázat, že jsme zemřeli. Musí být vidět, že se stala změna. Děti, v době mého studia mi rodiče neříkali, abych se učil na maturitu. Neměl jsem nikoho, kdo by mi dokázal něco říct k tomu, co by se stalo, kdybych se neučil, nechodil do školy nebo z ní odešel. Paralelně se studiem jsem se musel uživit, zajistit si jídlo a nocleh. Musel jsem si vydělat peníze a tužku si koupit. Nikdo mě do ničeho nestrkal. Vás někdy rodiče strkají. Ve vašem věku, a týká se to hlavně starších dětí, byste v sobě měli mít zakořeněné křesťanství, které by obstálo navzdory vašim rodičům. I kdyby rodiče udělali něco špatně, měly byste být těmi, kdo to ustojí a řeknou: „Rodiče, toto by bylo spravedlivé.“ Někdy byste měly přijít a říct slovo, které vám Bůh mluvil. Přinést doma prorocství. Přinést uklidnění.

Nevím přesně, jak mají fungovat děti do dvanácti let, ale vím, jaká je norma od dvanácti let. Přečtěte si první kapitoly Lukáše. Od dvanácti let vás chci vidět v chrámě, jak se staráte o dílo svého Otce. Je to tak, nebo čtu špatnou Bibli, děti? Kdo z vás má dvanáct roků a výš? Jedna, dva, aspoň tři. Sestra Linda čtyři. Chci vás vidět, že se staráte o dílo svého Otce. Ne samy o sebe. Ne o svoji vlastní zábavu. Hledejte a ptejte se: „Hospodine, mohu sloužit na některém místě, kam se moji rodiče nedostanou?“ Nemůžeme vás neustále honit a motivovat, protože přijde den, kdy vás nikdo motivovat nebude. Tehdy vás bude muset motivovat to, co je ve vás. Uvnitř vás musí být něco, co způsobí, že půjdete navzdory všemu, i kdyby nikdo okolo vás nešel.

Bratři, pojďme si připomenout, že jsme křesťané. Naše manželství nejsou jenom na ukázkou, aby se na ně lidé mohli dívat. Ale Bůh to tak činí. Bůh to tak činí. V Bibli je verš, který říká, že jsme co? Amfiteátr. Víte, co slovo amfiteátr znamená? Je to divadlo, kde všichni sedí okolo vás, vy jste dole na jevišti a všichni se na vás dívají. Žádné kulisy. Jsme tomuto světu divadlem. Jsme tomuto světu amfiteátem.¹ Lidé nás pozorují. Lidé se dívají, co děláte, jak odpovíte, jak telefonujete, jak se usmíváte, nebo se neusmíváte, co děláte, nebo neděláte. Jsme divadlem tomuto světu. Ale nejen to. Máme reprezentovat Boha na zemi.

Představte si, že bych měl chodit s vědomím, že ve mně kráčí Bůh. Nemluvím o sobě, že bych si myslel, že jsem Pán Bůh. Tak to není. Měli bychom jít s vědomím: Bože, jdu tudy, protože tudy jdeš Ty. Stejně jako

¹ 1. Korintským 4:9 – „Za to mám jistě, že nás Bůh apoštoly poslední okázal jako k smrti oddané; nebo učinění jsme divadlo tomuto světu, i andělům, i lidem.“

Židům 10:32-33 – „Rozpomeňtež se pak na předešlé dny, v nichžto osvícení byvše, mnohý boj rozličných utrpení snášeli jste, buďto když jste byli i pohaněnými i ssouženými jako divadlo učinění, buďto účastníci učinění byvše těch, kteříž tak zmítáni byli.“

šel apoštol Pavel. Stejně jako šel apoštol Petr. Apoštol Petr, když se na něj lidé dívali, říkal: „Co se na nás díváte, jako kdybychom to způsobili svojí vlastní zbožností.“ (Skutky 3:11-12) Věděl, že se to nestalo pro jeho vlastní zbožnost, protože si uvědomoval svou bezbožnost. Zapřel i samého Krista pár hodin poté, co se kasal, že s ním půjde i na smrt. Víte, abyste dokázali chodit jako Bůh, musíte nejdřív pochopit, že nic nejste. Musíte pochopit, že vlastní zbožností nezpůsobíte a nevypůsobíte nic. Lidé někdy mají chytré řeči. Takový „chytrý názor“. Zvlášť u nás v Čechách. Máme názor na všechno. Zvlášť, když jde o hokej, že? Pochopte, že nevíte. Přestaňte se s ostatními tahat a mít chytrý názor na válku v Kuvajtu, o které jste četli na internetu. Když nevím, tak nevím. Pokud mi k tomu Bůh nemluví, tak nevím. Ani té věci nerozumím.

Pojďme zemřít. Pojďme zemřít tomuto světu a pojdme zemřít sami sobě, abychom mohli být součástí Těla. Zemřeme své povaze a svému charakteru, abychom se mohli, spolu s tím druhým mrtvým, stát jedním živým. Čiňme pokání, pokud nejsme schopni a připraveni plynout jako jedno Tělo. Mám naději, že budeme činit pokání a znovu obnovíme sliby jednoho vůči druhému i mezi sebou v církvi.

Mluvili jsme o křtech. Křest, *baptizó* – ponoření. Ponoření do Těla Kristova. Je dobře, že jsme s některými lidmi spolu pětkrát týdně. To je pěkné. Není to ale jen o tom, že spolu máme být tak často. Spolu navzájem máme žít transparentní životy a být schopni korekce a korigování. Být schopni vycítit a vnímat. Pokud mě zabolí pata, tak to cítím všude v těle. Pokud mou ženu něco zabolí, tak to musím aspoň cítit a musím být schopný s tím něco udělat. Slýchávám jednu věc, ze které, bratři a sestry, musíme činit pokání. Slýchávám: „Tohle je taková naše bolest. To je taková moje bolest, se kterou nejsme schopni naložit.“ Pokud s tím nakládáte, ať už úspěšně, nebo neúspěšně, sláva Bohu. Pokud s těmi věcmi jednáme, budiž. Budeme prostě bojovat a bojovat. Budeme padat, ale i vstávat. Nesmíme však ty věci nechat být a nejednat s nimi. V tu chvíli nejsem pokřtěn do Těla, ale žiji si jako samostatný orgán. Jsem mimo Tělo Kristovo a život mnou neproudí. Pokud nebudeme plynout jako Tělo, nebudeme ani schopni vstoupit do chval. Každý z nás musí být napojen na Hlavu a s druhými spojen klouby, jak o tom výborně kázal bratr Jirka. Bratři, vezměme toto slovo, které nám Bůh říká, a učiňme konkrétní kroky. Teď skončím a dám prostor pro otázky. Potom pojdme, a než se rozejdeme, něco s tím slovem udělejme.